

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

J. v.d. Heijdenstraat 17, 3817 JE Amersfoort. Tel.: 033 - 4619171
zie: www.JezusVerlosser.nl Email: info@JezusVerlosser.nl

*Mocht liefde toch de motor wezen
bij ieder die zich christen noemt
en mocht Zijn liefde zijn te lezen
in elk die zich in Hem beroemt.*

*Geen drijfveer zuiverder en sterker,
waardoor kritiek en nijd verstomt
bij elke evangeliewerker,
dan liefde die van Jezus komt.*

*Dat dan de liefde ons zal dringen,
die voor de zondaar heeft betaald,
de liefde die het hart doet zingen
en die uit Jezus' ogen straalt.*

Tweetallen: de Farizeeër en de tollenaar (Lucas 18:9-14)

Opnieuw spreekt de Here Jezus een gelijkenis, en ook nu weer over twee personen, waarbij op ons de taak rust om te bezien in welke van die twee personen wij onszelf herkennen. Rekenen wij onszelf tot hem, die zichzelf in geestelijk opzicht beter acht dan de andere mensen (de Farizeeër), of leven we in het besef dat we te veel aandacht besteed hebben aan het geld dat door deze wereld stroomt (de tollenaar) en daardoor geen tijd vinden om God te dienen?

Voorafgaand aan deze gelijkenis had de Here Jezus nog een andere gelijkenis gesproken, die ging over de onrechtvaardige rechter. In de gelijkenis van de Farizeeër en de tollenaar gaat het over de rechtvaardige Rechter, die niet alleen recht spreekt, maar bovenal *rechtvaardigt*.

De Here Jezus sprak deze gelijkenis “met het oog op sommigen, die van zichzelf vertrouwden, dat zij rechtvaardig waren en al de anderen verachtten...” Hij beperkt deze gelijkenis dus niet alleen tot de Farizeeën, maar spreekt tot al degenen die zichzelf beter achten dan de anderen en op hen neerzien. Herkennen we dat? Is het correct dat er soms geringschattend gesproken wordt over ‘de christenheid’, alsof dat een ander genre gelovigen is waar wij ons toch wel wat boven verheven voelen? Heeft de Here Jezus, de Rechtvaardige, die toch ver boven een ieder van ons staat, neergekeken op mensen die hem wilden volgen? En als Hij dat niet heeft gedaan, mogen wij dat dan wel doen?

‘Zij vertrouwden van *zichzelf* dat zij rechtvaardig waren’. Deze ‘sommigen’ hadden hun vertrouwen niet op God en zijn woord gesteld, maar zij hadden vertrouwen in zichzelf. Van de Here Jezus lezen we: “maar Jezus zelf vertrouwde Zichzelf hun niet toe, omdat Hij hen allen kende en omdat het voor Hem niet nodig was, dat iemand van de mens getuigde; want Hij wist zelf, wat in de mens was.” (Joh. 2:24,25), en dat is geen positief beeld over de mens.

De Here Jezus kende de mens voordat Hij op aarde kwam en had daarom al voor zijn komst in deze wereld laten opschrijven in de Bijbel: “..want niemand die leeft, is voor U rechtvaardig.” (Psalm 143:2^b); dat had de Farizeeër kunnen weten.

Ook in onze tijd kunnen we mensen ontmoeten die menen dat zij geen Verlosser nodig hebben omdat zij van zichzelf vinden dat ze, op grond van hun fatsoenlijke levensstijl, wel in de hemel zullen komen; dat is in wezen

een modern soort farizeïsme. Zij achten zichzelf rechtvaardig, maar missen de Goddelijke rechtvaardigheid, die uit het geloof in Christus is. Paulus laat geen misverstand over deze dwaling bestaan als hij schrijft: "Wij, geboren Joden, en geen zondaars uit de heidenen, wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit werken der wet, maar door het geloof in Christus Jezus, zijn ook zelf tot het geloof in Christus Jezus gekomen, om gerechtvaardigd te worden uit het geloof in Christus en niet uit werken der wet." (Gal. 2:15,16) Paulus zegt in deze tekst: 'zijn ook zelf tot het geloof... gekomen'; dat is een opmerking uit onverdachte hoek, want Paulus behoorde voorheen ook tot de partij van de Farizeeën, dus hij wist waarover hij sprak en hij was tot de erkenning gekomen dat de weg via de wet een heilloze weg was (Fil. 3:4-9 en Hand. 26:4,5).

Er wordt in de Bijbel een aantal mensen genoemd, waarvan geschreven staat dat zij rechtvaardig waren. De oude Simeon, die de vertroosting van Israël verwachtte, wordt 'rechtvaardig en vroom' genoemd (Luc. 2:25); hij was niet rechtvaardig omdat hij dat van zichzelf dacht, maar omdat God dat zo heeft laten vastleggen in Zijn Woord. Ook van Zacharias en Elisabeth staat geschreven dat zij beiden 'rechtvaardig voor God' waren, want zij leefden naar alle geboden en eisen van de Here (Luc. 1:6). Van deze drie personen wordt dit gezegd in verbinding met de aankondiging van de komst van de Here Jezus in deze wereld. Na de dood van de Here Jezus wordt in hetzelfde evangelie van Lucas nog een keer melding gemaakt van een rechtvaardig man, n.l. Jozef van Arimathea 'een goed en rechtvaardig man' (Luc. 23:50). Het rechtvaardig zijn, blijkt te worden afgemeten aan de houding die aangenomen wordt ten opzichte van de Here Jezus, zowel wat betreft zijn geboorte als zijn verzoenend sterven.

Ook de Romeinse hoofdman Cornelius wordt rechtvaardig genoemd omdat 'hij een vereerder van God' was, maar deze hoofdman beseftte dat er aan zijn verering nog iets, of beter gezegd iemand, ontbrak en dat ontbrekende mocht de apostel Petrus, die gestuurd werd door de Heilige Geest, hem vertellen (Hand. 10:19 e.v.).

De Bijbel leert ons dat een gezond 'wan'-trouwen ten aanzien van ons eigen vlees op zijn plaats is. De discipel Petrus, die zichzelf wel toevertrouwde dat Hij de Here Jezus verdedigen kon met het zwaard, heeft tot zijn schande moeten leren dat zijn zelfvertrouwen verdween als sneeuw voor de zon toen een eenvoudig, ongewapend dienstmeisje hem aansprak (Joh. 18:10,17).

Wij leven in een maatschappij waarin het begrip 'zelfvertrouwen' een prominente rol speelt. Het credo 'heb vertrouwen in jezelf' spreekt velen aan. Allerlei cursussen kunnen gevolgd worden om het eigenbeeld van de mens

wat op te vijzelen; diverse positiviteitsgoeroes verdienen in dit wereldje een dikbelegde boterham. Yoga, transcendente meditatie, oosterse godsdiensten enz. doen geweldig opgeld in onze dagen; laat u niet misleiden door deze geesten, die rechtstreeks uit het rijk van de duisternis komen! De apostel Paulus, die voorheen ook met dit eigen, positieve zelfbeeld leefde zegt daarover: "Zulk een vertrouwen hebben wij door Christus op God" (2 Kor. 3:4).

*Mijn vertrouwen is gericht,
Op mijn Jezus, wiens genade,
Hier mijn duister pad verlicht,
Dat mij 's vijands list niet schade.
Al wat heerlijk is en schoon,
komt van U, o 's Vaders zoon!*

En zo mogen wij dat ook meezeggen/meezingen: 'Mijn vertrouwen...komt van U'.

Er was eens een wijze koning, Salomo, die zijn inzichten van God had ontvangen en geschreven heeft: "Vertrouw op de HERE met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken. Wees niet wijs in eigen ogen..." (Spr. 3:5,6).

De Here leert ons daarmee dat we ons vertrouwen niet in onszelf, maar buiten onszelf moeten zoeken, n.l. bij de Here. Dan is ons vertrouwen niet gebaseerd op zand, maar op de Rots, Jezus Christus.

Dat laatste hadden de Farizeeën niet op hun eigen leven toegepast en vandaar dat de Here Jezus aan zijn volksgenoten deze gelijkenis voorhoudt. Maar niet alleen aan de Joden geeft Hij dit onderwijs, ook aan ons.

Hoe is de partij van de Farizeeën ontstaan? In het oude testament wordt deze groep mensen niet genoemd, omdat deze partij toen nog niet bestond. Omstreeks het jaar 186 v. Chr. heerste in Israël de buitenlandse koning Antiochus Epifanes IV, die de Joden verbood om de vijf boeken van Mozes te lezen. Hij richtte in de tempel te Jeruzalem een altaar op voor Zeus, waarop hij varkens liet offeren. Er ontstond onder de Joden een verzetsbeweging, de Maccabeeën, die deze koning uit het land verdreven heeft, waarna de eredienst in de tempel weer hersteld werd (kort samengevat).

Voor een aantal Joden ging dit herstel niet ver genoeg, waardoor er meerdere religieuze splinterpartijen ontstonden, zoals o.a. de Sadduceeën, de Zeloten, de Chasidiem, de Essenen en de Farizeeën met ieder hun eigen credo; over deze laatste groep spreekt de Here Jezus in deze gelijkenis. Zij achtten zich beter en vromer dan de gewone Joden en scheidten zich in het dagelijkse leven van hen af. De Here Jezus veroordeelde hun hooghar-

tige houding, toen Hij over hen het achtvoudige 'Wee u...' uitsprak (Matth. 23:1-29). Hij betitelde hen o.a. als 'huichelaars, blinde wegwijzers, slangen, adderengebroad...' Dat waren bepaald geen lovende woorden aan hun adres, en deze partij stelt Hij in deze gelijkenis opnieuw aan de kaak, met als tegenbeeld een tollenaar, iemand die in hun ogen verachtelijk was, maar niet in de ogen van de Here Jezus!

Hoewel sommige Farizeeën uit het priesterlijke geslacht kwamen, bestond deze groepering voornamelijk uit leken, die in het dagelijks leven gewone ambachtslieden waren; de naam Farizeeën is afgeleid van het Hebreeuwse werkwoord 'paras' dat afscheiden betekent. Zij rekenden zich tot de afgescheidenen en dat is in het Hebreeuws 'perusim' wat in onze Bijbels is vertaald met 'Farizeeën'. Zij hielden zich strikt aan de wetten van Mozes, zoals deze staan opgetekend in de Bijbel, maar daarnaast meenden zij te weten dat God ook nog mondelinge wetten aan Mozes had gegeven (de Misjna), die niet in de Bijbel staan vermeld. Daardoor 'gingen zij uit boven hetgeen geschreven staat, en bles de een zich tegen de ander op' (1 Kor. 4:6).

Dat is ook een waarschuwing voor ons om ons te houden aan Gods woord, en niet zelf allerlei regels en wetten te bedenken, waardoor we gaan staan boven Gods woord en ons daardoor plaatsen boven broeders en zusters die Gods woord als enige norm toepassen in hun omgang met de Here en met elkaar. De geschiedenis leert dat na een periode van geestelijk verval, er altijd weer zijn die de gelegenheid aangrijpen om, op grond van hun eigen inzichten, een aparte groep op te richten, niet zelden gepaard gaande met extreme ideologieën.

De Bijbel zegt daarover: "Zo dan, broeders, staat vast en houdt u aan de overleveringen die u door ons, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk geleerd zijn" (2 Thess. 2:15); we moeten ons geen regels laten opleggen door hen die beweren "raak niet, smaak niet, roer niet aan; dat alles zijn dingen die door gebruik teloor gaan, zoals het gaat met voorschriften en leringen van mensen. Dit toch is, al staat het in een roep van wijsheid met zijn *eigendunkelijke godsdienst*, zijn nederigheid en zijn kastijding van het lichaam, *zonder enige waarde* (en dient slechts) tot bevrediging van het vlees" (Kol. 2:21-23, cursivering zelf toegevoegd). Laten we op onze hoede zijn voor dit soort postfarizeïsme!

Beiden, zowel de Farizeeër als de tollenaar, gingen naar de tempel om te bidden. Het beginsel was daarmee goed, want koning Salomo had bij de inwijding van de eerste tempel aan God gevraagd: "Hoor dan naar de smeking van uw knecht en van uw volk Israël, die zij te dezer plaatse opzenden zullen. Ja, Gij zult horen in de plaats van uw woning, in de hemel; en wanneer Gij het hoort zult Gij vergiffenis schenken" (1 Kon. 8:30).

De Farizeeër 'bad bij zichzelf' m.a.w.: hij sprak niet zozeer tot God als wel

‘tot zichzelf’. Hij had het nogal met zichzelf getroffen en hij was overtuigd van zijn eigen gerechtigheid, die bestond uit het houden van de wet(ten); maar uit werken der wet wordt niemand gerechtvaardigd. Er zou later een andere Farizeeër komen, die geleerd had dat de werken van de wet hem niet konden redden van het oordeel. Deze voormalige Farizeeër, Paulus, zei dat hij vroeger op het vlees vertrouwd was, naar de wet een Farizeeër was en naar de gerechtigheid van de wet onberispelijk. Maar op zijn reis naar Damascus, ‘moord en dreiging blazende’, (hoezo onberispelijk?), kwam de Here Jezus hem tegen en heeft hij moeten leren dat zijn eigen gerechtigheid, die uit de wet was, hem niet kon behouden, maar dat alleen de gerechtigheid door het geloof in Christus, welke uit God is, hem zalig kon maken (Hand. 9:1 en Fil. 3:4-9); en zo geldt dat ook voor ons.

De Farizeeër begint God te danken dat hij beter is dan de andere mensen. Als deze Farizeeër werkelijk de wet kende, zou hij ook de woorden van koning Salomo ter harte moeten nemen, die bij de inwijding van de tempel had gezegd in zijn gebed tot God: “er is immers geen mens die niet zondigt” (1 Kon. 8:46). Maar deze kenner van de wetten, die afgescheiden leefde van het gewone volk, verhief zichzelf boven de mensen. Hij sprak in de tempel tegen dezelfde God, die door David had laten opschrijven: “De HERE ziet neder uit de hemel op de mensenkinderen, om te zien of er één verstandig is, één, die God zoekt. Allen zijn zij afgeweken, tezamen ontaard; er is niemand die goed doet, zelfs niet één.” (Psalm 14:2,3), maar deze woorden waren aan deze Farizeeër niet besteed.

Als we in het licht van God komen en luisteren naar het onderwijs van de Here Jezus, dan wordt zichtbaar dat we in onszelf niet rechtvaardig zijn voor God. Toen Paulus, op weg naar Damascus, in het licht van God kwam en de Here Jezus zag, werd hij blind en kon hij zijn eigen vermeende goede werken niet langer meer waarnemen en werd hem geopenbaard dat hij alleen nog maar kon bestaan door de gerechtigheid welke uit Christus Jezus is. Het volmaakte werk van de Here Jezus op het kruis van Golgotha, is het enige werk waarin God behagen heeft gevonden en waardoor God ons de gerechtigheid, welke is door Jezus Christus, onze Here, kan toerekenen, “opdat wij zouden worden: gerechtigheid Gods in Hem” (2 Kor. 5:21^b).

De Farizeeër vond zichzelf beter dan:

- anderen,
- rovers,
- onrechtvaardigen,
- echtbrekers

- tollenaars.

Hij verhief zichzelf boven deze mensen, maar hij had geen medelijden met hun uitzichtloze positie; hij wilde hen niet helpen en hij kon dat ook niet, omdat hijzelf ook een zondaar was. Als deze onrechtvaardige mensen werkelijk geholpen wilden worden, moest er iemand komen die werkelijk zonder zonde was, die Zich niet verhief boven schuldige mensen, maar die bereid zou zijn om de gestalte van een dienstknecht aan te nemen, zodat Hij de mensen kon dienen door hen de weg te wijzen naar de ware gerechtigheid. Deze Persoon, de Here Jezus, is ook daadwerkelijk in de wereld gekomen en heeft de gestalte van een slaaf aangenomen (Fil. 2:6-11).

- Hij verhief Zichzelf niet, maar werd door zijn eigen volk verhoogd aan een kruis, “en met Hem twee **anderen**, aan weerszijde één, en Jezus in het midden” (Joh. 19:18).
- Hij verhief Zich niet boven de rovers, zoals de Farizeeër, maar nam de plaats in tussen “twee **rovers**, één aan zijn rechterzijde en één aan zijn linkerzijde” (Marcus 15:27).
- Hij verhief Zich niet boven de onrechtvaardigen, “want ook Christus is eenmaal om de zonden gestorven, als de Rechtvaardige voor de **onrechtvaardigen**, op dat Hij u tot God zou brengen” (1 Petr. 3:18^a).
- Hij verhief Zich niet boven de **echtbrekers**, maar wees hen de weg tot behoud. De profeet had geschreven: “Want van echtbrekers is het land vol...” (Jer. 23:10^a), en tot dat volk dat voor een groot gedeelte uit echtbrekers bestond kwam Hij, maar “de zijnen hebben Hem niet aangenomen” (Joh.1:11).
- Hij verhief Zich niet boven de **tollenaars**, maar zocht hen op en ging hun woning binnen (Zacheüs), omdat Hij hen wilde verlossen van hun geldzucht, opdat zij in Hem de ware rijkdom zouden vinden (Luc. 19:7,8). De discipel Mattheüs was één van die tollenaars, maar toen de Here Jezus hem opzocht en hem werd gezegd dat hij Hem moest volgen, volgde hij Hem (Mat. 9:9).

De Farizeeërs onderscheidden zich o.a. daarin dat zij zich gescheiden hielden van de andere mensen. De Here Jezus was in deze wereld ook gescheiden van de andere mensen, maar dat niet omdat Hij een Farizeeër was, maar omdat Hij in de wereld was om als Hogepriester het volmaakte verzoeningswerk te volbrengen op het kruis van Golgotha, en daarin was Hij ‘gescheiden’ van de andere mensen. “Immers, zulk een Hogepriester hadden wij ook nodig:

- heilig,

- zonder schuld of smet,
- **gescheiden van de zondaren!**
- boven de hemelen verheven" (Hebr. 7:26).

Daardoor was Hij de enige, volmaakte Mens die kritiek mocht uitoefenen op de Farizeeërs, die niet aan bovenstaande criteria voldeden.

De in de gelijkenis getekende Farizeeër volstaat niet alleen met te vermelden dat hij zichzelf niet slecht vindt, zoals de andere mensen, maar hij somt ook nog op welke goede werken hij doet: tweemaal per week vastte hij en hij schonk tien procent van al zijn inkomsten.

Nu is daar op zich niets mis mee, maar goede werken behoren een *gevolg* te zijn van ons geloof en geen *plaatsvervanger* van ons geloof, want uit werken zal niemand behouden worden. Wij mogen de goede werken doen die God tevoren voor ons bereid heeft, als gevolg van het feit dat wij in Christus Jezus zijn geschapen; buiten Hem om blijft het mensenwerk en heeft dan dezelfde waarde als de werken van de Farizeeër (Ef. 2:8-10).

De tollenaar had niet zoveel aan te bieden, bij hem leefde het besef dat hij niet voor God kon bestaan. Al zijn werken getuigden tegen hem; hij had zich verrijkt in deze wereld en hij wist dat hij geen enkel recht kon laten gelden om behouden te worden. Maar wat de tollenaar wel had en de Farizeeër niet, was een diep besef van schuld tegenover God. De tollenaar bezat het ene nodige, dat niet van hem zou worden weggenomen. God, 'die te rein van ogen is om het onrecht te kunnen aanschouwen' (Hab. 1:13), hoorde naar deze schuldbewuste tollenaar. De tollenaar durfde niet eens zijn ogen op te heffen naar de hemel, maar hij sloeg zichzelf op de borst. De Farizeeër 'bad bij zichzelf' en hij werd niet verhoord, de tollenaar 'sloeg zichzelf' en hij werd wel verhoord. De Farizeeër bood God zijn hooghartige houding en goede werken aan, maar de tollenaar bood God zijn schuld aan en vroeg om genade.

"Het huis der hoogmoedigen breekt de Here af...maar de nederige geeft Hij genade" (Spr. 15:25^a en 3:34^b). De Here Jezus past dit ook toe in deze gelijkenis, als Hij zegt: "Deze (de tollenaar) keerde, in tegenstelling met de ander, gerechtvaardigd naar huis terug". Het geloofshuis van de tollenaar had een vast fundament gevonden in Christus, 'in tegenstelling met de ander' die hoogmoedig was en wiens eigen huis afgebroken zou worden.

De apostel Johannes zet beide opstellingen van deze twee mensen, de Farizeeër en de tollenaar, nog eens naast elkaar, als hij schrijft: "Indien wij zeggen dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet", en dat is van toepassing op de Farizeeër (1 Joh.1:8); hij beleed zijn

zonde niet en kon daardoor ook geen vergeving ontvangen. "Indien wij onze zonden belijden, Hij is rechtvaardig om ons de zonden te vergeven, en ons te reinigen van alle ongerechtigheid" (1 Joh.1:9); met die schuldbelijdenis kwam de tollenaar, en daardoor ontving hij vergeving.

De Farizeeër verhoogde zichzelf maar hij zal uiteindelijk vernederd worden, terwijl de tollenaar zichzelf vernederde maar hij zal uiteindelijk verhoogd worden, zei de Here Jezus tot slot van deze gelijkenis, niet alleen tot de Joden, maar óók tot ons.

Vnedert u dan onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te zijner tijd. (1 Petr. 5:6)

~~~~~

De grootst komende gebeurtenis is de komst van de Here. Ieder ander komende gebeurtenis kan worden geannuleerd, doch niets kan Zijn komst verhinderen.

Simson, Nazireeër en Richter

De geschiedenis van Simson vinden we in Richteren 13 tot en met 16. In de brief aan de Hebreëen wordt hij onder de geloofshelden vermeld.

In het "Bijbels Namenboek" van Wijchers en Kat geven de schrijvers als hun mening dat hij eerder een volksheld dan een richter genoemd kan worden. Dat onderschrijf ik beslist niet. De brief aan de Hebreëen is door Gods Geest geïnspireerd en de Geest vergist zich nooit.

In zeker opzicht lijkt het boek Jona op wat over Simson geschreven is. Jona was een profeet. Behalve in zijn profetie wordt hij in het Oude Testament ook in 2 Kon. 14:25 genoemd als profeet wiens voorzegging vervuld werd. Overigens weten we van Jona slechts dat wat in de profetie met zijn naam geschreven is.

Is wat in die profetie geschreven staat alles wat Jona heeft gedaan? Dat is ondenkbaar. Maar wat vermeld is, is met een bijzondere reden vermeld. Jona moest namelijk in het Oude Testament een beeld zijn van Christus en de Here Jezus heeft daarnaar verwezen in Lukas 11 vanaf vers 29.

Wat van Simson is opgetekend betreft vooral zijn relaties met enkele vrouwen. Hij richtte Israël twintig jaren en in die tijd zijn er niet alleen die gebeurtenissen met deze vrouwen geweest. Dat meerdere echter heeft de Here niet laten optekenen. Wat wel is opgeschreven, dient blijkbaar een bepaald doel en daar willen we vooral aandacht aan geven.

Maar het eerste dat onze aandacht verdient is het feit dat Simson een Nazireeër was, van wie in Richteren 13:24 geschreven staat, dat hij groot werd en dat de Here hem zegende. En in vers 25 lezen we: "En de Geest des HEREN begon hem aan te drijven in Machane-Dan tussen Sora en Estaol."

Vervolgens lezen we in hoofdstuk 14 dat hij naar Timnath ging en daar een Filistijnse zag die hij als vrouw begeerde. Daarvan staat in vers 4 dat zijn vader en moeder niet wisten dat dit van de Here was.

We zijn direct geneigd om op te merken dat Simson afweek van de voorschriften die God aan Israël gegeven had. Inderdaad lezen we in Deut. 7:3 dat de Israëlieten zich niet mochten verzwageren met inwoners van Kanaän, een voorschrift waar Simson van afweek.

Het is zeker juist om erop te wijzen dat onze ogen ons kunnen doen begeren wat met Gods wil in tegenspraak is. Inderdaad lezen we in het boek Richteren vermeld dat hij enige malen voor de verleiding van een vrouw bezweken is. Hij had veel kracht van de Here ontvangen maar miste de kracht om niet toe te geven aan een ongeoorloofd verlangen naar een Filistijnse vrouw. Laten we niet denken dat wij tegen dergelijke verleiding wel bestand zijn en de Here vragen ons te behoeden.

De Here heeft in 2 Kor. 6:14-15 laten opschrijven: “Vormt geen ongelijk span met ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeen met wetteloosheid, of wat heeft het licht gemeen met de duisternis? Welke overeenstemming is er tussen Christus en Belial, of welk deel heeft een gelovige samen met een ongelovige? “

Zelfs koning Salomo, hoewel in 1 Kon 3:3 van hem geschreven staat “En Salomo betoonde zijn liefde tot de HERE door te wandelen in de inzettingen van zijn vader David,...” bleek niet bestand tegen de druk van zijn heidense vrouwen en “...deed wat kwaad was in de ogen des HEREN en hij volgde de HERE niet ten volle gelijk zijn vader David” (1 Kon. 11:6). Omdat hij de afgoden is gaan dienen, heeft de Here tien stammen van Israël aan Jerobeam gegeven, zodat de zoon van Salomo over slechts twee stammen koning is geworden.

De geschiedenis van Simson mag daarom voor ons een aanwijzing zijn om de woorden in 2 Korinthe 6 niet in de wind te slaan maar te bedenken dat ook een gelovige een mens is met alle neigingen van het menszijn.

In de profetie van Jona heeft de Here een beeld gegeven van de weg van de Here Jezus op aarde. Christus heeft daarover het volgende gezegd: “Een boos en overspelig geslacht verlangt een teken, maar het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona, de profeet. Want gelijk Jona drie dagen en drie nachten in de buik van het zeemonster was, zo zal de Zoon des mensen in het hart der aarde zijn, drie dagen en drie nachten.” (Matth. 12:39-40)

Ik herinner mij dat een zeer gewaardeerde broeder van Jona heeft opgemerkt dat hij niet als een beeld van Christus gezien kan worden omdat hij een ongehoorzame profeet was, terwijl Christus in alles de wil van de Vader heeft gedaan. In het laatste had hij gelijk, maar de Here Jezus heeft Jona wel degelijk als een type voorgesteld. En daaruit blijkt niet dat God een weg van ongehoorzaamheid goedkeurt, maar wel dat Hij om ons te onderwijzen ook gebruikt wat Hij als ongehoorzaamheid afkeurt.

Het is mijn overtuiging dat God ons in hetgeen over Simson is geschreven op ongeveer dezelfde wijze als bij Jona wil onderwijzen, hoewel Hij de verkeerde wegen van Simson niet kon goedkeuren.

We moeten wel in gedachten houden dat Simson een Nazireeër, dat is een aan God en zijn dienst gewijde profeet, was en dat hij in Hebreeën met Gideon, David, Samuel en nog anderen als geloofsheld vermeld is.

Het is niet mijn bedoeling de drie hoofdstukken waarin over Simson geschreven is vers voor vers te bespreken. Maar enige opvallende details uit het leven van Simson mogen wel onder de aandacht gebracht worden:

1. Hij was een beloofde zoon en zou zelfs als Nazireeër geboren worden, daar zijn moeder nog voordat zij een kind verwachtte het gebod kreeg geen wijn of sterke drank te drinken en niets te eten dat onrein was.
2. Hij kreeg een onwaardige vrouw, een Filistijnse, lief.
3. Op de weg naar die vrouw kwam een leeuw hem brullend tegemoet, maar hij heeft die verslagen. Uit die verslagen leeuw oogstte hij honing.
4. Hij vatte liefde op voor een hoer in Gaza. De Filistijnen meenden dat hij hun gevangene was, maar hij nam de deuren van de poort weg en nam zo de gevangenis gevangen.
5. Hij kreeg de ontrouwe, verraderlijke Delila lief, die hem voor geld verkocht nadat zij zijn lange haar had laten afknippen.
6. Toen zijn haar weer groeide en zijn nazireeërschap opnieuw begon, kreeg hij zijn kracht terug en in zijn dood versloeg hij meer vijanden dan in zijn leven.

Dat juist deze dingen uit zijn twintig jaren als Richter zijn opgetekend kan geen toeval zijn. God, de auteur van de Bijbel, wil ons daarmee iets zeggen, dat door de wijze waarop Hij het ons meedeelt, dieper tot ons doordringt dan door een korte mededeling. Ik ben er van overtuigd dat de Here ons in Simson, evenals in Jona, een bepaald aspect van de Here Jezus en zijn werk wil doen beseffen.

1. Een beloofde zoon

Volgens Lukas 1:35 heeft de engel Gabriël tegen Maria gezegd: "...daarom zal ook het heilige, dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden." Simson moest een beeld van die "Heilige" zijn, reden waarom zijn moeder reeds geen wijn, sterke drank of iets onreins mocht nuttigen. Ook zou de jongen vanaf zijn geboorte een Nazireeër zijn.

In het Hebreeuws wordt het woord Nazireeër weergegeven met de drie medeklinkers NZR. Iemand uit Nazareth die dus een Nazarener was, was een NZR. En een spruit uit de wortel van een boom is een nezer, wat eveneens geschreven wordt met NZR. Het is duidelijk dat deze dingen niet toevallig zo zijn.

2. en 3. Onwaardig

Simson kreeg een onwaardige vrouw uit de Filistijnen lief. Maar op weg om haar te winnen moest hij een brullende leeuw verslaan. Dat hij die tegenstander heeft verslagen, had ten gevolge dat hij honing kon eten en uitdelen. Wat een beeld van onze Verlosser. Van Hem staat geschreven dat Hij de gemeente heeft liefgehad en zich voor haar heeft overgegeven. Dat woord overgegeven doet aan een nederlaag denken, maar Hij heeft overwonnen en deelt ons zijn vrede mee.

4. Zondig en schaamteloos

Onwaardig waren en zijn wij. Maar het beeld van de vrouw in Gaza gaat iets verder en duidt erop dat we onrein waren en in zonden en schaamteloosheid leefden.

Om ons te vinden moest de Here in onze diepte afdalen, ja in de dood gaan, de plaats waaruit niemand terugkeert.

Hij heeft echter getriomfeerd, want Hij is opgestaan en Hij heeft de gevangenis gevangen genomen zoals Simson de poort van de stad wegnam.

5. Sluw en verraderlijk

God is waarachtig. Wij, mensen zijn echter leugenachtig. En onze leugenachtige aard komt op meerdere manieren tot uiting. Daarbij weten we dat ook nog te verbergen zodat men een gunstige indruk van ons krijgt, waardoor ons bedrog niet verwacht wordt.

Is het zo erg? Ja, als het nodig lijkt of in ons voordeel.

Dat was bij Delila het geval. Er viel geld te verdienen als zij Simson zijn geheim ontfutselde en hem zou overleveren. Zij lijkt wel een vrouwelijke uitvoering van Judas Iskariot.

Simson kende de ware aard van Delila niet. Maar Jezus Christus heeft vanaf het begin geweten dat Judas Hem zou verraden. Desondanks heeft Hij hem zijn vertrouwen gegeven en alle liefde betoond.

Maar niet alleen Judas heeft Hij gekend. Hij kende ook u en mij, allen die geloofd hebben of nog geloven zullen. En Hij heeft ons desondanks liefgehad.

6. De overwinning

De Here is wel in zwakheid gekruisigd, maar Hij overwon satan. Die meende voor zondige mensen elke mogelijkheid om voor de heilige God te bestaan uitgesloten te hebben. Christus heeft echter kunnen roepen "Het is volbracht". En de voorhang in de tempel die de toegang tot Gods heiligdom afsloot, scheurde van boven naar beneden.

*Hij riep met kracht
het is volbracht
en heeft daarna zijn leven
in 's Vaders hand gegeven.*

*De weg is vrij
voor u en mij,
voor allen die geloven,
de weg tot God hierboven.*

*Geen voorhang meer.
Wie door de Heer
naar binnen wilden komen,
zijn allen aangenomen.*

Maar nogmaals de vraag waarom God ons door deze vreemde wegen van Simson bepaalde lessen wilde geven.

Is het niet opdat het diep tot ons zal doordringen ten eerste hoe onwaardig wij waren, en ten tweede hoe onbegrijpelijk en hoe groot de liefde van de Here voor zulke onwaardigen wel moet zijn.

~~~~~

Uit de schatkist

*“Zou God dan waarlijk bij de mensen op aarde wonen?
Zie, de hemel, zelfs de hemel der hemelen, kan U niet
bevatten....”*
(2 Kron. 6:18)

*“Jezus antwoordde en zei tot hem: Indien iemand Mij
liefheeft, zal hij mijn woord bewaren en mijn Vader zal
hem liefhebben en Wij zullen bij hem komen en bij hem
wonen”*
(Joh. 14:23)

Is de gemeente bij Israël gevoegd, is zij de voortzetting van Israël, heeft zij bestaan vanaf Adam?

Die vragen zijn gemakkelijk en kort te beantwoorden. Het antwoord is: NEEN.

Maar een antwoord dat niet begrepen wordt en nog meer vragen oproept, is geen antwoord. Daar komt nog bij dat velen zo overtuigd zijn dat het antwoord JA moet zijn, dat ze niet eens verder willen lezen. Dat is dan jammer. Maar het is denkbaar dat er naast de goede leraar die u mogelijk gehad hebt een andere is, die het nog beter doet. Het mooiste is het natuurlijk als we uitleg krijgen van de allerbeste leraar.

Wie is de allerbeste leraar op het gebied van vragen over godsdienst?

Een godsdienstonderwijzer, een predikant, een professor theologie? Die zijn niet de besten. De beste is God. En Hij heeft ons een boek gegeven, de Bijbel, waarin Hij met verbazingwekkende wijsheid lessen geeft, dikwijls in verhaalvorm, die ook nog aan de praktijk zijn ontleend.

Voor een antwoord op onze drie vragen vraag ik uw aandacht voor twee geschiedenissen die heel oud en heel bekend zijn, maar dikwijls slechts oppervlakkig begrepen worden.

Nog een keer herhalen, nog eens uitleggen is niets bijzonders. Hoe vaak hebben we dat op school meegemaakt en we vonden dat heel gewoon. Dat geldt ook voor lessen in de Bijbel die nieuw voor ons zijn. Want soms kennen we een onderwerp in de Bijbel al jarenlang, terwijl we al die tijd niet begrepen hebben dat er veel meer in dat onderwerp bedoeld was dan wij beseften. De twee geschiedenissen waarvoor ik uw aandacht vraag zijn die van Jozef, de zoon van Jakob en die van Mozes.

Jozef

Jozef was de zoon van Jakob en Rachel die na Jozef nog een jongen kregen die Benjamin heette. Jakob had nog tien andere zonen, van Lea, Zilpa en Bilha. Maar Rachel was zijn grote liefde en haar eerste zoon, Jozef, was zijn meest geliefde zoon. De andere zonen merkten dat wel en zij waren jaloers. Daar kwam nog bij dat die anderen zich niet altijd gedroegen zoals het behoort, terwijl Jozef hun verkeerd gedrag veroordeelde. Dat gaf botsingen.

Bovendien droomde Jozef enige malen. In zijn eerste droom bogen de korenschoven van zijn broers zich voor zijn schoof neer en in zijn tweede droom bogen de zon, de maan en elf sterren voor hem neer. Zijn broers ergerden zich. Hij verbeeldde zich blijkbaar dat hij koning zou zijn, ook over hen.

Daarom haatten zij hem zo heftig dat zij hem wilden vermoorden. Maar Ruben wist dat te voorkomen en stelde voor hem in een lege put te werpen. Toen er kooplieden voorbij trokken, werd Jozef door zijn broers voor twintig zilverstukken aan hen verkocht. In Egypte werd hij als slaaf aan Potifar verkocht. Door lasterpraat van de vrouw van Potifar kwam hij vervolgens in de gevangenis terecht.

Maar toen hij in staat bleek een droom van de koning van Egypte uit te leggen, waardeerde Farao dat zo, dat hij Jozef tot onderkoning over heel Egypte maakte. En in een periode van honger die volgde was er dankzij de zorgen van Jozef in Egypte voldoende koren.

Toen de broers van Jozef in Egypte kwamen om koren te kopen, bogen zij voor hem neer, niet wetend dat zij voor Jozef bogen. Zo werden zijn dromen inderdaad vervuld. Tenslotte kwam het ook tot een hereniging met zijn familie.

Maar ik heb iets in de geschiedenis van Jozef overgeslagen. Nog voor zijn broers koren kwamen kopen, huwde hij met Asnath, een vrouw die niet van zijn familie was. Zij gaf hem twee zonen, Efraïm en Manasse. Zijn gezin was voor Jozef een troost bij het gemis van zijn familie.

Het is niet moeilijk om in de geschiedenis van Jozef een beeld te herkennen van de geliefde Zoon van God, Jezus Christus. Ook Hij was bestemd om koning te zijn, maar ook Hij werd door zijn broers (Israël) gehaat en door Judas voor zilvergeld verkocht. Zij lieten Hem kruisigen en Hij werd in een graf gelegd. Maar God heeft Hem opgewekt en te zijner tijd zal Hij zijn koninkrijk oprichten. Dan zal Hij ook met zijn volk Israël verenigd worden, het volk dat Hem heeft laten kruisigen.

Zo ver is het nog niet gekomen. Wij leven nu tussen de tijd van zijn verwerping en de tijd waarin Hij met Israël herenigd zal worden.

Voor Jozef was dat de periode waarin hij met zijn bruid, Asnath, verbonden was. Voor Christus is het de tijd waarin Hij is verbonden met zijn bruid, de gemeente, de tijd waarin wij leven.

In Matth. 16:18 heeft de Here na de belijdenis van Petrus gezegd: "Op deze rots zal ik mijn gemeente bouwen." Zal bouwen: dat noemen we de toekomstige tijd. De gemeente was nog niet gebouwd en werd nog niet gebouwd. De Here zou die (toekomstige tijd) bouwen. En dat bouwen is op de Pinksterdag begonnen. Die gemeente was niet Israël en is dat ook nu niet. Zij bestaat uit Joden en heidenen die in de Here Jezus, de Zoon van God, geloven. Zij wordt de bruid van Christus genoemd.

De Here heeft geweend omdat zijn volk Israël Hem niet heeft aangenomen. Maar Hij kan zijn liefde nu kwijt aan de gemeente, waarover in Ef. 5:25 geschreven staat: "Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, evenals ook Christus de

gemeente heeft liefgehad en zichzelf voor haar heeft overgegeven." Die gemeente is nauwer met Christus verbonden dan Israël ooit was of zal zijn, zoals ook Asnath nauwer aan Jozef verbonden was dan zijn broeders en andere familieleden.

Zoals Asnath, de vrouw van Jozef, niet tot zijn familie behoorde en van zijn broers onderscheiden moet worden, moet ook de gemeente onderscheiden worden van het volk dat Christus verworpen en gekruisigd heeft. De broers van Jozef kwamen naar hem toe wegens de druk van de honger. Zijn vrouw was reeds voor de tijd van honger met hem getrouwd. Haar positie was geheel anders dan die van zijn broers.

Israël zal in de toekomst door de grote verdrukking tenslotte leren voor Jezus te buigen. De gemeente echter eert Hem nu reeds en heeft Hem lief vanaf haar ontstaan op de pinksterdag. Zij hoeft niet door een grote verdrukking naar Hem toe gedwongen te worden, want zij is vanaf haar ontstaan aan Hem verbonden.

Mozes

Mozes was voorbestemd om gedood te worden, want Farao had bevolen dat jongens in Israël na de geboorte omgebracht moesten worden. Maar zijn moeder Jochébed maakte voor hem een waterdicht mandje en zette hem tussen het riet in de Nijl. Daar werd hij door de prinses gevonden, die hem in zijn vroegste jaren door zijn eigen moeder liet verzorgen. Daarna voedde zij hem als haar eigen zoon op waardoor hij als een prins werd beschouwd en behandeld. Toen hij veertig jaren oud was, toonde hij belangstelling voor zijn volksgenoten, Israël, en hij wilde hen verlossen uit hun ellendige situatie. Zij verwierpen hem echter en hij moest uit Egypte vluchten. In den vreemde huwde hij met Zippora, bij wie hij ook een zoon kreeg, Gersom. Hij leefde veertig jaren als schaapherder tot op de dag waarop hij de kudde achter de woestijn bij de berg Gods, de Horeb, gebracht had. Daar kreeg hij de opdracht om zijn volk uit Egypte te leiden.

Die man, Mozes, is eveneens een beeld van Jezus Christus, die wel een zoon van Maria was, maar ook de Zoon van God. Hij kwam tot verlossing van zijn volk, maar zij hebben Hem verworpen en gedood.

Hij is echter opgestaan en is, daar Israël Hem niet wilde, de goede Herder geworden van allen die in Hem geloven. Hij weidt en leidt hen tot Hij hen achter deze aardse woestijn zal hebben gebracht, bij God.

Dan zal de tijd gekomen zijn dat Hij weer naar Israël zal omzien en ook hen verlossen zal uit de grote verdrukking waarin zij zich dan bevinden. Evenals Christus werd Mozes door zijn volk verworpen, waarna hij veertig jaren gescheiden van zijn volk maar verbonden aan zijn vrouw Zippora heeft geleefd.

Zippora is weer een beeld van de gemeente, evenals de kudde die Mozes veertig jaren gehoed heeft. Die kudde leed niet onder de druk van Faraó, maar Israël wel. Toen die kudde aan haar bestemming gebracht was, was de tijd gekomen om Israël te verlossen. Zo zal Christus Israël uit grote druk verlossen nadat Hij de gemeente op haar plaats van bestemming heeft gebracht, in de hemel. Dat is namelijk wat Hij in Joh. 14:1-4 heeft beloofd.

Asnath was niet Israël; Zippora was dat evenmin, en ook de kudde schapen niet. Het beeld in Romeinen 11 van de waardevolle olijfbom slaat niet op Israël, maar op het getuigenis van de Heilige Geest sinds het begin, waarin Israël een rol speelde, en nu de gemeente een rol speelt. Maar de gemeente is daarmee niet bij Israël gevoegd. Israël is in die voorstelling niet de boom, want die is bijzonder waardevol. Israël wordt door de verkeerde en nutteloze takken voorgesteld.

Lange tijd heeft men in het algemeen verondersteld dat de gemeente in de plaats van Israël is gekomen. Sinds kort is daar verandering in gekomen en velen beseffen nu dat die veronderstelling niet juist is. De vraag is echter of men ook de consequenties daarvan ziet.

De gemeente is niet Israël, is niet bij Israël gevoegd, is niet de voortzetting van Israël en is niet in de plaats van Israël gekomen.

De Here heeft op de belijdenis van Petrus in Mattheüs 16 gezegd: Op deze rots ZAL ik mijn gemeente bouwen. De gemeente (of de kerk) heeft niet bestaan sinds Adam of sinds Abraham en zij heeft niet dezelfde roeping als Israël. Van de gemeente staat in 1 Thess. 2:12 geschreven: "dat gij zoudt wandelen, Gode waardig, Die u roept tot *zijn koninkrijk en heerlijkheid*" (cursivering zelf toegevoegd)

Dat wordt bevestigd in Kol. 3:4 "Dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden *in heerlijkheid.*" (cursivering zelf toegevoegd)

En ook in 1 Joh. 3:2 "wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, *wij Hem zullen gelijk wezen*; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is." (cursivering zelf toegevoegd.) Die onvoorstelbare heerlijkheid is nooit aan Israël beloofd.

Efeze 1:23 onderstreept nog eens dat de gemeente de bruid van Christus is: "God heeft Hem als Hoofd boven alle dingen geven aan de gemeente, die zijn lichaam is." Dat laatste: die zijn lichaam is, kan alleen gezegd worden van een bruid en dat is volgens Efeze 5:30-32 de gemeente.

Dat de vervangingstheologie niet juist was, wordt inmiddels in brede kring erkend. De gemeente is inderdaad niet in de plaats van Israël gekomen en zij is evenmin bij Israël gevoegd, net zomin als Asnath een aangeboren familie-lid van Jozef is geworden.

Maar dat heeft consequenties. Nadat Petrus op de Pinksterdag gezegd had dat de hoorders na bekering en doop in de naam van Jezus Christus de gave van de Heilige Geest zouden ontvangen (vers 38), sprak hij de bekende woorden: “want u komt de belofte toe en uw kinderen en allen die veraf zijn, zo velen de Here onze God er toe roepen zal. En met vele andere woorden betuigde en vermaande hij hen en zei: laat u redden van dit verkeerd geslacht.” De herziene Statenvertaling geeft de laatste zin als volgt weer: laat u redden **uit** dit verkeerde geslacht. Dat is inderdaad de betekenis van deze woorden.

Hier vond dus het omgekeerde plaats: Joden die zich bekeerden werden uit het Jodendom genomen en aan de gemeente toegevoegd. Bovendien verwijst de herziene Statenvertaling bij het woord “belofte” in vers 39 naar de profetie van Joël in 2:28, waar beloofd is, dat de Here zijn Geest zou uitstorten. Zeer terecht. Met de belofte in Hand. 2:39 wordt niet een belofte aan Abraham bedoeld, maar de belofte dat de Here de Heilige Geest zou uitstorten, wat ook de Here in Luk. 24:49 genoemd heeft: “Zie, Ik zend de belofte van mijn Vader op u”.

In Hand. 1:4 heeft de Here die belofte opnieuw genoemd en in Hand. 2:33 heeft Petrus gezegd dat de belofte van de Heilige Geest op de Pinksterdag met de uitstorting van die Geest is vervuld. Hij heeft zijn hoorders er van verzekerd dat ook zij die belofte zouden ontvangen, indien zij zich bekeerden en zich lieten dopen.

Waarom noemde Petrus dan “u en uw kinderen”? Omdat Joël weliswaar profeteerde dat die Geest zou komen over alle vlees, maar onder alle vlees zullen de Israëlieten die zich bekeren, zeker niet de laatsten zijn aan wie God zijn Geest geven zal, in het verleden niet, maar ook in de toekomst niet. (De profetie van Joël is tot vandaag nog niet geheel vervuld en de dag van de Here is nog niet gekomen.)

Dit zal voor meerdere lezers een vreemde visie zijn. Geen wonder daar in lied en gesproken woord zo dikwijls naar het verbond met Abraham is verwezen en is gesuggereerd dat de belofte in Hand. 2:39 slaat op de beloften die God aan Abraham gedaan heeft. Het staat voor mij vast dat velen van hen gelovige kinderen Gods zijn, zoals ook mijn grootouders dat waren. Ik erken hen als broeders en zusters in de Here en wil graag mijn waardering en liefde voor hen beklemtonen.

Onbevooroordeeld en gehoorzaam luisteren naar wat Gods Woord ons zegt, is van meer betekenis dan het vasthouden aan een opvatting die te eniger tijd onjuist blijkt zijn.

De Here heeft in Openbaring 3:11 aan zijn belofte “Ik kom spoedig” de vermaning toegevoegd: “houd wat gij hebt”. Wat hadden de gelovigen in Filadelfia dan? Dit: “Gij hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend.” Mijn woord, het Woord des Heren. Dat is volmaakt en eeuwig blijvend. Dat

is meer dan hele bibliotheken vol door mensen geschreven boeken en door mensen vastgelegde leringen. Voor dat Woord moest de overlevering der ouden bij de Joden wijken, voor dat Woord moet de leer van Rome wijken en voor dat Woord moet ook de leer van mijn kerkje wijken, inclusief door mij lang gekoesterde opvattingen die mogelijk onjuist bleken te zijn.

U komt de belofte toe en uw kinderen en allen die veraf zijn, slaat niet op een belofte aan Abraham, maar op de beloofde Heilige Geest. De Here geeft die aan ieder die waarachtig in Jezus Christus, de Zoon van God gelooft. Dat deed Hij op de Pinksterdag, maar ook nu nog. En dat hoeft niet bewezen te worden door in vreemde talen te spreken. Wie dat verwacht, betwijfelt blijkbaar de waarachtigheid van Gods beloften, wat eerder een kenmerk van een verkeerde geest dan van de Heilige Geest is. (Die vreemde talen op de Pinksterdag en enige tijd daarna waren een teken voor de ongelovige Joden dat God hen en hun taal niet langer wilde gebruiken om zijn waarheid onder de mensen te verbreiden en dat Hij voortaan talen van de heidenen zou gebruiken, zoals tot vandaag het geval is. Zie 1 Kor. 14:23 en Jes. 28:11 en 12).

Op grond van Handelingen 2:29 "U komt de belofte toe en uw kinderen, en allen die veraf zijn, zo velen de Here onze God er toe roepen zal" wordt veelal gedacht dat kleine kinderen gedoopt worden zoals jongetjes bij Israël besneden werden en dat zij in het verbond (met Abraham) zijn opgenomen en min of meer bij "Gods volk" behoren. Over dat laatste wordt verschillend gedacht en er zullen er zijn die daarover geen duidelijke visie hebben. Intussen zal er toch bij meerderen een soms vaag gevoelen zijn dat wie tot het nageslacht van Abraham behoort, ook van Christus zal zijn, of minstens bijna. De Schrift echter leert ons het omgekeerde: "Indien gij van Christus zijt, zijt gij Abrahams zaad en naar de belofte is erfgenamen." (Gal. 3:29). De doop van kinderen die enkele weken oud zijn, wordt in de Bijbel niet genoemd. De doop werd toegepast als iemand geloofde of zich bekeerd had, dus "van Christus" was. De consequentie is dat er bij iemand die niet een Jood is, pas van zaad van Abraham gesproken kan worden, als de betrokkene "van Christus" is, dat is een gelovige christen is geworden.

Als de gemeente dan niet Israël is of in de plaats van Israël is gekomen, waar is dan nog een grondslag voor de doop van kleine kinderen? Ik schreef reeds dat de veranderde opvatting over de vervangingstheologie consequenties heeft. Dat blijkt nu wel overduidelijk. Het is niet de bedoeling iemand in gewetensnood te brengen. Het beslissende antwoord over deze dingen is bij de Here en kunnen we alleen in Gods heilig Woord vinden. Hebben we dat Woord van God soms een beetje verwaarloosd omdat we het alles wel wisten en mee liepen met de massa?

Een ernstig woord uit Galaten 5.

Dat vinden we in Gal. 5:2 "Zie, ik, Paulus, zeg: indien gij u laat besnijden, zal Christus u geen nut doen". Dat zijn wel heel ernstige woorden. Waarom zo streng? Wel, we lazten in Hand. 2:40 de vermaning: laat u redden van (of uit) dit verkeerde (Joodse) geslacht. En in 1 Thes. 2:16 heeft de apostel over de Joden geschreven "de toorn is over hen gekomen tot het einde toe." Het is daaruit duidelijk genoeg dat Israël voorlopig niet in Gods gunst, maar onder zijn toorn staat.

Is de gemeente dan toegevoegd aan hen die onder de toorn van God staan? Nee immers.

Wie zich bekeert en in Jezus Christus, de Zoon van God gelooft, is gevoegd bij de gemeente die behouden zal worden, maar niet bij Israël. Door natuurlijke geboorte worden wij niet bij die gemeente gevoegd. Alleen door of na wedergeboorte wordt men een lid van de gemeente, het lichaam van Christus, en de wedergeboorte vindt plaats als een zondaar het levend en blijvend Woord van God gelovig aanneemt, zoals in 1 Petr.1:23 geschreven is: "gij die wedergeboren zijt, niet uit vergankelijk maar uit onvergankelijk zaad, door het levend en blijvend Woord van God." Dat wordt in de brief van Jakobus bevestigd: "Naar zijn eigen wil heeft Hij ons gebaard door het Woord der waarheid". (Jak. 1:18)

Niet door natuurlijke geboorte en ook niet door de besprenkeling met water bij de doop. Wat is het dan nodig dat we kinderen reeds vroeg door gebed en door het Woord Gods bij de Here brengen en hen aansporen in Hem te geloven die kinderen liefheeft en niet afwijst.

Laten we ons niet vergissen. In verschillende richtingen is er al veel veranderd. Veel dat voor ons vertrouwd was is al op de helling gegaan. Waar is nog houvast en waar is zekerheid? In het eeuwige, blijvende en betrouwbare Woord van God. Wat daarmee in strijd is, zal inderdaad het onderspit delven, maar Gods Woord zal bestaan in eeuwigheid, onveranderd als een rots in een storm.

**Wat ook vergaat, de Bijbel staat
zal nooit en nimmer wijken, maar waar en betrouwbaar blijken.**

~~~~~

De profetie van Ezechiël (slot)

Hoofdstuk 48

1 Dit nu zijn de namen der stammen. Van het noordelijke einde, langs de weg van Chetlon, totdat men komt te Hamat en Chasar-enon, terwijl het gebied van Damascus noordwaarts ligt, ter zijde van Hamat, van de oostzijde tot de zee: Dan een deel;

2 naast het gebied van Dan van de oostzijde tot de westzijde: Aser een deel;

3 naast het gebied van Aser van de oostzijde tot de westzijde: Naftali een deel;

4 naast het gebied van Naftali van de oostzijde tot de westzijde: Manasse een deel;

5 naast het gebied van Manasse van de oostzijde tot de westzijde: Efraim een deel;

6 naast het gebied van Efraim van de oostzijde tot de westzijde: Ruben een deel;

7 naast het gebied van Ruben van de oostzijde tot de westzijde: Juda een deel;

Het deel voor de overige stammen wordt in de verzen 23 tot 29 vermeld.

8 en naast het gebied van Juda, van de oostzijde tot de westzijde, moet de heffing liggen, die gij zult geven: vijftienduizend el breed en de lengte als een der delen van de oostzijde tot de westzijde, en het heiligdom zal in het midden daarvan zijn.

9 De heffing welke gij de HERE geven zult, zal vijftienduizend el lang en tienduizend el breed zijn.

10 En voor de volgende zal de heilige heffing zijn; voor de priesters: noordwaarts vijftienduizend el en westwaarts een breedte van tienduizend el; oostwaarts is de breedte tienduizend el en zuidwaarts is de lengte vijftienduizend el; en het heiligdom des HEREN zal in het midden ervan liggen.

11 Het geheiligde deel zal zijn voor de priesters, uit de zonen van Sadok, die mijn dienst in acht genomen hebben, die niet afgedwaald zijn, toen de Israëlieten afdwaalden, zoals de Levieten afgedwaald zijn;

12 voor hen zal het een heffing zijn uit de heffing van het land, een allerheiligst gebied naast dat der Levieten.

13 De Levieten krijgen, evenwijdig aan het gebied der priesters, een lengte van vijftienduizend el en een breedte van tienduizend el. De gehele lengte is vijftienduizend el en de breedte tienduizend el;

14 zij mogen daarvan niets verkopen noch verruilen; zij mogen het beste deel van het land niet aan anderen overdragen, want het is de HERE heilig.

15 Doch vijfduizend el, het overschot in de breedte langs de vijftienduizend

zend, dat is niet heilig, maar bestemd voor de stad, tot woonplaats en tot open veld, en de stad zal in het midden daarvan liggen.

16 Dit zullen haar afmetingen zijn: de noordzijde vierduizend vijfhonderd el, de zuidzijde vierduizend vijfhonderd, de oostzijde vierduizend vijfhonderd en de westzijde vierduizend vijfhonderd;

17 en de stad zal een open veld hebben: noordwaarts tweehonderd vijftig el, zuidwaarts tweehonderd vijftig, oostwaarts tweehonderd vijftig en westwaarts tweehonderd vijftig.

18 Het overschot in de lengte evenwijdig aan de heilige heffing: tienduizend el oostwaarts en tienduizend westwaarts; dat zal evenwijdig zijn aan de heilige heffing, en de opbrengst daarvan zal zijn tot onderhoud van hen die in de stad arbeiden.

19 Zij die in de stad arbeiden uit alle stammen Israels, zullen dit bewerken.

20 De gehele heffing zal vijftientigduizend bij vijftientigduizend el zijn; als een vierkant moet gij de heilige heffing bepalen met inbegrip van het bezit der stad.

21 Het overige echter is voor de vorst: het gebied aan weerszijden van de heilige heffing en het bezit der stad, langs de vijftientigduizend el van de heffing tot aan de oostgrens, en westwaarts langs de vijftientigduizend el tot de westgrens, evenwijdig aan de stamgebieden, zal voor de vorst zijn. En de heilige heffing en het heiligdom van het huis zullen in het midden daarvan zijn.

Onder Jozua hadden Ruben en de halve stam van Manasse hun erfdeel ten oosten van de Jordaan. In de toekomst zal dat niet meer zo zijn. Het gebied voor het heiligdom en dat voor de priesters en de Levieten zal tussen de kust en de dode zee zijn, maar grenzend aan de kust en de dode zee zal de vorst zijn deel hebben, waar het gebied voor het heiligdom tussen zal liggen.

Ten noorden zullen Juda, Ruben, Efraïm, Manasse, Naftali, Aser en Dan hun gebied hebben; de noordelijke grens zal vrij ver in het noorden, dicht bij Hamath dan bij Damascus zijn.

22 Ten zuiden van het heilig gebied en dat van de vorst zullen Benjamin, Simeon, Issaschar, Zebulon en Gad hun deel krijgen:

23 Wat nu de overige stammen betreft, van de oostzijde tot de westzijde: Benjamin een deel;

24 naast het gebied van Benjamin, van de oostzijde tot de westzijde: Simeon een deel;

25 naast het gebied van Simeon, van de oostzijde tot de westzijde: Issaschar een deel;

26 naast het gebied van Issaschar, van de oostzijde tot de westzijde: Zebulon een deel;

27 naast het gebied van Zebulon, van de oostzijde tot de westzijde: Gad een deel;

28 en naast het gebied van Gad aan de zuidzijde, naar het zuiden toe, loopt de grens van Tamar over het water van Meribat-Kades, langs de beek tot de grote zee.

29 Dit is het land, dat gij ten erfdeel moet verloten onder de stammen Israels en dit zijn hun delen, luidt het woord van de Here HERE.

Afgunst en geschil zal er onder de stammen niet meer zijn: “Dan zal de afgunst van Efraïm verdwijnen en zij die Juda benauwen, zullen uitgeroeid worden; Efraïm zal niet afgunstig zijn op Juda en Juda zal Efraïm niet benauwen.” (Jes. 11:13)

30 En dit zijn de uitgangen der stad: aan de noordzijde, die vierduizend vijfhonderd el lang is,

31 (de poorten der stad dragen de namen der stammen Israëls) drie poorten op het noorden: een Rubenpoort, een Judapoort en een Levipoort;

32 aan de oostzijde, die vierduizend vijfhonderd el lang is, ook drie poorten: een Jozefpoort, een Benjaminpoort en een Danpoort;

33 aan de zuidzijde, die vierduizend vijfhonderd el lang is, ook drie poorten: een Simeonpoort, een Issascharpoort en een Zebulonpoort;

34 en aan de westzijde, die vierduizend vijfhonderd el lang is, eveneens drie poorten: een Gadpoort, een Aserpoort en een Naftalipoort.

35 De omtrek is achttienduizend el en de naam der stad zal voortaan zijn: de HERE is aldaar.

*Poorten van Sion, de woonplaats des Heren,
poorten van Sion waar recht wordt gedaan,
poorten van Sion, waar God zal regeren
als binnen u Davids troon weer zal staan,
aloude poorten van Sion, weest blij,
Jezus zal komen, uw Koning is Hij.*

*Poorten van Sion, gij hebt Hem zien dragen,
bloedend, gegeseld het hout van het kruis
waaraan Hij buiten de poort werd geslagen,
Hij, de Verachte in Israëls huis,
aloude poorten van Sion, Gods Zoon
is de Messias en vestigt zijn troon.*

J.Ph.B.

~~~~~